

A sors fintora

A nevem James, 15 éve dolgozom bűnügyi helyszínelőként, fogalmam sincs miért választottam ezt a munkát és sokaknak furcsának is tűnhet, de nagyon izgalmas meló, felgöngyöltetni a szálakat a nyomozókkal együtt. Az én reszortom a fényképezés, elég fasza kis gépet kaptam amivel dolgozhatok, kár, hogy tele van hullákról készült képekkel. A munkám miatt egyedülálló vagyok, valahogy egyik nő sem szeretne egy ilyen pasival együtt lenni, mondjuk meg is értem őket.

Egyik reggel épp a kávémat ittam a TV előtt ülve amikor a főnök hívott, újabb holttestet találtak meg. Ha lehet ez volt az eddigi legérdekesebb ügyem egy fiatal 25 év körüli nőről volt szó, már legalább egy éve kerestük. Viszont eddig csak eltűntként tartottuk számon, hiszen amíg nincs holttest, hivatalosan nem beszélhetünk gyilkosságról. Persze a családja már tudta mire számítsen de mégis a munkánk legnehezebb része közölni velük, hogy megvan a holttest.

Kiértem a helyszínre és ami ott fogadott, egészen váratlan volt. A testet egy elhagyott ház kútjának mélyén találták meg, ezek alapján egy felismerhetetlenségig rothadt algásodó holttest látványára készültem és már előre felkészítettem a gyomrom a szörnyű látványra. Ehhez képest viszont a lány szinte sértetlen állapotban volt az arca ugyanolyan gyönyörű és sima volt mint a képeken amiket láttam róla, a haja is tökéletes állapotban volt, a bőre pedig átlátszóan fehér volt. Én ilyen gyönyörű hullát még sosem láttam, de tényleg a ruhája pedig, nah az volt a második nagy meglepetés, semmi vérfolt nem látszott rajta, egy fekete színű elegáns ruha volt rajta, talán a szalagavatóján viselhette. Csak mikor közelebről megnéztem, vettem észre a fojtogatás nyomát a nyakán, és egy vékony heget amit nem értettem, ennek nem lehet köze a gyilkossághoz, hisz akkor nem lett volna szabad így begyógyulnia.

Gyorsan kizökken tettem magam az ámulatból és dolgozni kezdtem, lőttem pár fotót a helyről, és erről a gyönyörű hulláról. Nézz betegnek oké, de tényleg magával ragadott a látvány. Viszont amint arra került a sor, hogy a ruhákat levéve tüzetesebben is megvizsgáljuk a lányt, sokkoló dolgot tudtunk meg. A bál ruhát lefejtve láthatóvá vált kissé gömbölyödő hasa és ugyanolyan heges sebek mint a nyakán, csak sokkal több.

Nem lehet igaz, a szám elé kaptam a kezem és legszívesebben kirohantam volna a helyiségből amikor belém hasított a felismerés, ez a lány terhes volt, és ami még rosszabb, valószínűleg ezért végeztek vele. Rögtön összeállt egy kép a fejemben egy dühös exbarátról és ráállítottam az ügyre Georgeot, a nyomozó társam. Együtt mentünk el a lány szüleit kikérdezni.

- Tudnak esetleg valamit a lányuk szerelmi ügyeiről? – kérdezte Georg

Az anya szeme könnyes volt és az apa kezét szorongatta, aki próbált erős maradni de a hangja megremegett.

- Volt egy barátja, Hank, az utóbbi időben nagyon sokat vitatkoztak, nem tudjuk mi lehetett köztük, csak a lányunk végtelen szomorúságát láttuk – válaszolt az apa a földet bámulva.

- Lehetségesnek tartják, hogy a lányuk terhes volt? – folytatta George.

- Erről mi nem tudunk – rezzentek össze a szülők. Az anya a kezébe temette az arcát és hangosan zokogni kezdett.

- Hölgyem nagyon sajnálom – lépett oda George, majd én is részvétet nyilvánítani.

- Csak derítsék ki, ki ölte meg a lányomat - nézett rám az apa megfáradt szemével.

- Mindent megteszünk az ügy érdekében – felelem.

Nem volt kérdés, hogy a következő személy akit kihallgatunk Hank lesz.

-Hank, ha jól hallottuk Lisával sokat veszekedtetek az elmúlt időben, mi ennek az oka – vágunk bele rögtön a közepébe.

- Nem voltunk egymásnak valók, ennyi az egész, de nem is értem miért vannak itt – értetlenkedett.
- Nem hallott Lisa eltűnéséről?
- Nem, már több mint egy éve szakítottunk – ha lehet még jobban meglepődött.
- Mi pedig már több mint egy éve keressük a lányt – mondtam és arra gondoltam, ez több mint gyanús – és most találtuk meg a holttestét, a méhében egy embrióval.
- Az lehetetlen – kerekedett el a szeme – az utolsó hónapokban szinte egymáshoz sem értünk.
- Tud esetleg bárkit akivel Lisa félreléphetett? – kérdezte George.
- Olyan viharos idők voltak ezek, nem csodálkoznék, ha félrelépett volna, de fogalmam sincs kitől lehet a gyerek.
- Köszönjük Hank az információt – állt fel George indulásra készen.

Újabb kudarc. Viszont Georgenak támadt egy lehetetlen ötlete. A boncolás során megvizsgáljuk az embriót amiből egyértelműen kimutatható majd, hogy valóban nem Hank az apja, vagy csak megpróbált minket rászedni. Nagyon nem volt ínyemre a dolog, nem szerettem volna széttrancsírozva látni ezt a lányt, olyan más volt mint a többi holttest, olyan tiszta. De persze nem említettem senkinek, mert csak akadályoztam volna a nyomozás menetét. Így hát végül sor került a vizsgálatra. És valóban, nem Hanké a gyerek, de akkor hogyan tovább?

Álmatlan éjszakák gyötörtek a vizsgálatot követő napokban, nem tudtam elhinni az a lány, olyan tökéletes volt, olyan gyönyörű és elvették tőlem ezt a szépséget, felvágták, darabokra szabdalták a belsejét, nem bírtam. Egyik éjjel aztán, belógtam hozzá, mármint a hullához, igen. Ráterítettem a béli ruháját csupasz, felnyitott testére, hogy eltakarjam a szörnyű látványt. Az arca viszont változatlanul sértetlen volt. Végigsimítottam az arcát. Olyan hideg és élettelen volt. Furcsa érzés lett úrrá rajtam, mint a már ismertem volna, a halála előtt, sőt szerelmes lettem volna belé.

Ekkor lépteket hallottam és megfordultam. Hank állt ott a sötétben, a hideg, fehéres lámpafényben amely a boncasztra világított az arca túlvilági jelenség volt, féltem tőle, majd a kezében valamin megcsillant a fény, egy kés. Kétségbe estem. És akkor megszólalt.

- Miattad halt meg.
- Ezt meg hogy érted? – kérdeztem remegő hangon.
- Tőled van a gyerek, veled csalt meg Lisa, az első pillanattól tudtam, amint megláttalak, azért nem mondtam semmit, hogy végezhesek veled is. – mondta rideg hangon.
- Mégis te ölted meg! – kiáltottam.

- De te ejtetted teherbe – gurult be és a nyakamhoz szorította a kést – Nem bírtam elviselni, hogy más kölykével a szíve alatt éljek veled együtt, meg kellett ölnöm, nem volt választás.

- Te őrült vagy – ziháltam. – Miért nem engedted egyszerűen el?

- Kettőnk közül szerintem te vagy az őrült, hogy még arra sem emlékszel, hogy felcsináltad a barátnőmet, sőt még arra sem, hogy elloptad tőlem a hulláját, hogy berakd valami hűtőládába és nézegetsd, szerintem te vagy az őrült – üvöltött, és a bordáim közé szúrta a kést.

Én a földre rogytam, ő pedig ott hagyott, a fejem hasogatott és valami akkor felrémlített. A gyógyszer amit szedtem, nagyjából, pont egy éve kezdem el szedni, az orvos szorongásra írta fel, de egyre rosszabb mellékhatásai lettek, hangokat hallottam és kezdtem megőrülni, igen Hanknek igaza van én vagyok az őrült, lefeküdtem Lisával és terhes lett, de aztán Hank megölte, elvette tőlem, de én szerettem, nagyon szerettem, halálosan szerettem, ezért aztán magamnál akartam tudni a testét.

Minden értelmet nyert, és ebben a pillanatban megszűnt a fájdalom, de a lelkem nehéz volt, nehezen emelkedett felfelé, míg a sötét ködöt valami fény fel nem oszlatta. De hát ez nem is fény, ez egy angyal, fodrozódó fehér ruhában és loknis szőke hajjal. És akkor, a lenge ruha alatt észrevettem gömbölyödő hasát, majd a szemem hozzászokott a fényhez és felismertem az arcát, ez az én Lisám,

talán nem igazi angyal, de számomra ő a megváltás.

A nevem James, 15 órája halott, a holttestemet bűnügyi helyszínelők veszik körül, akik lehet soha nem fogják megtudni rólam a teljes igazságot.